

Dănilă Prepeleac

de Ion Creangă

Erau odată într-un sat doi frați, și amundoi erau însurați. Cel mai mare era harnic, grijuliv și chiabur, pentru că unde punea el mâna punea și Dumnezeu mila, dar n-avea copii. Iară cel mai mic era sarac. De multe ori fugea el de noroc și norocul de dînsul, căci era leneș, nechitit la minte și nechibzuit la trebi; și-apoi mai avea și o mulțime de copii. Nevasta acestui sarac era muncitoare și bună la inimă. Iar a celui bogat era pestriță la mațe și foarte zgîrcită. Vorba veche: "Tot un bou ș-o belea". Fratele cel sarac - sarac să fie de păcate! - tot avea și el o păreche de boi, dar cole: porumbi la păr, tineri, nalți de trup, țepoși la coarne, amundoi cudalbi, țintați în frunte, ciolănoși și groși, cum sunt mai buni de înjugat la car, de ieșit cu dinșii în lume și de făcut treabă. Dar plug, grapă, teleagă, sanie, car, tînjală, cerceie, coasă, hreapcă, țăpoi, greblă și cîte alte lucruri ce trebuiesc omului gospodar nici că se aflau la casa acestui om nesocotit. Și cînd avea trebuință de asemenea lucruri, totdeauna supăra pe alții, iară mai ales pe frate-său, care avea de toate. Nevasta celui bogat de multe ori făcea zile fripte bărbatului, ca să-l poată descotorosi odată de frate-său. Ea zicea adeseori:

- Frate, frate, dar pita-i cu bani, barbate.

- Apoi dă, măi nevestă, sîngele apă nu se face. Dacă nu l-oiu ajuta eu, cine să-l ajute?

Nevasta, nemaiavînd încotro, tăcea și înghițea noduri. Toate ca toate, dar carul său era de haimana. Nu treceau două-trei zile la mijloc, și se trezea la ușa ei cu Dănilă, cumnatu-său, cerînd să-i împrumute carul: ba să-și aducă lemne din pădure, ba făină de la moară, ba căpiți din iarmroc, ba multe de toate.

- Măi frate zise într-o zi cel mai mare istuilalt; mi-e lehamite de frăția noastră!... Tu ai boi, de ce nu-ți închipuiești și-un car? Al meu l-ai hîrbuit de tot. Hodorog! încolo, hodorog! pe dincolo, carul sa strică. Și-apoi, știi vorba ceea: "Dă-ți, popă, pintenii și bate iapa cu călcăiele.

- Apoi, dă, frate, zise istalalt, scărpinîndu-se în cap, ce să fac?

- Ce să faci? Să te-nvăț eu: boii tăi sunt mari și frumoși; ie-i și-i du la iarmaroc, vinde-i și cumpără alții mai mici și mai ieftini, iar cu banii rămași cumpără-ți și un car, și iaca te-ai făcut gospodar.

- Ia, știi că nu m-ai învățat rău? așa am să fac.

Zicînd aceste, se duce la dînsul acasă, își ie boii de-o funie și pornește cu ei spre tîrg. Dar, cum am spus, omul nostru era un om de aceia căruia-i mîncă cîinii din traistă, și toate trebile cîte le făcea, le făcea pe dos. Tîrgul era cam departe, și iarmarocul pe sfîrșite. Dar cine poate sta împotriva lui Dănilă Prepeleac? (că așa îi era porecla, pentru că atîta odor avea și el pe lîngă casă făcut de mîna lui). El tuflește cușma pe cap, o îndeasă pe urechi și habar n-are: "Nici nu-i pasă de Năstasă; de Nichita, nici atîta."

Mergînd el cu Duman și Tălășman ai săi, tot înainte spre iarmaroc, tocmai pe cînd suia un deal lung și trăgănat, un alt om venea dinspre tîrg cu un car nou, ce și-l cumpărase chiar atunci și pe care îl trăgea cu mînele singur, la vale cu propele și la deal cu opintele.

- Stai, prietene, zise ist cu boii, care se tot smuceau din funie, văzînd troscotul cel fraged și mîndru de pe lîngă drum. Stăi puțin cu carul, c-am să-ți spun ceva.

- Eu aș sta, dar nu prea vre el să steie. Dar ce ai să-mi spui?

- Carul dumitale parcă merge singur.

- D-apoi mai singur, nu-l vezi?br - Prietene, știi una?

- Știu dacă mi-i spune.

- Hai să facem treampa; dă-mi carul și na-ți boii. Nu vreau să le mai port grija în spate: ba fin, ba ocol, ba să nu-i mănînce lupii, ba de multe de toate. Oiu fi eu vrednic să trag un car, mai ales dacă merge singur.

- Șuguiiești, măi omule, ori ți-e într-adins?

- Ba nu șuguiesc, zise Dănilă.

- Apoi dar, te văd că ești bun mehenghiu, zise cel cu carul; m-ai găsit într-un chef bun; hai, noroc să dea Dumnezeu! Să-ți aibi parte de car, și eu de boi!

Apoi dă carul, își ie boii, pleacă pe costișă într-o parte spre pădure și se cam mai duce. Iсталalt, adecă Dănilă, zice în gîndul său:

"Taci, că-i cu buche; l-am potcovit bine! De nu cumva s-ar răzgîndi; dar parcă nu era țigan, să întoarcă."

Apoi își ie și el carul și pornește tot la vale înapoi spre casă.

- Aho! Car nebun, aho! Cînd te-oiu încărca zdravăn cu saci de la moară, ori cu fin din țarină, atunci să mergi așa!

Și cît pe ce, cît pe ce să nu-l ieie carul înainte. Dar de la o vreme valea s-a sfîrșit și s-a început un deal, cînd să-l suie la deal, suie-l dacă poți! Hîrți! încolo, scîrți! încolo, carul se da înapoi.

- Na! car mi-a trebuit, car am găsit!

Apoi cu mare greutate hartoiește carul într-o parte, îl oprește în loc, se pune pe proțap și se așterne pe gînduri.

- Mă! asta încă-i una! De-oiu fi eu Dănilă Prepeleac, am prăpădit boii; iar de n-oi fi eu acela, apoi am găsit o căruță. Ba e Prepeleac, ba nu-i el

Cînd iaca un om trecea iute spre tîrg c-o capră de vînzare.

- Prietene, zice Dănilă, nu mi-ai da capra ceea, să-ți dau carul ista?

- Apoi dă capra mea nu-i de cele săritoare, și-i bună de lapte.

- Ce mai la deal, la vale! bună, ne-bună, na-ți carul și dă-mi-o!

Cela nu se pune de pricină, dă capra și ie carul. Apoi așteaptă până vin alte care, de-l leagă dinapoia lor, și se duce în treaba lui spre casă, lăsînd pe Dănilă gură cască tot pe loc.

- Bun, zise Prepeleac. Ia, pe ist cu capra știu încaltea că bine l-am boit!

Ie apoi și el capra și pornește iar spre târg. Dar capra, tot capră; se smucea în toate părțile, încît îi era acum lehamite de dînsa.

- De-aș ajunge mai degrabă în târg, zise Prepeleac, ca să scap de rîia asta.

Și, mergînd el mai departe, iaca se întîlnește c-un om ce venea de la târg c-o gîscă în brațe.

- Bun întîlnișul, om bun! zise Dănilă.

- Cu bine să dea Dumnezeu!

- Nu vrei să facem schimb? să-ți dau capra asta și să-mi dai gîsca.

- N-ai nimerit-o, că nu-i gîscă, ci-i gînsac; l-am cumpărat de sămîntă.

- Da, dă-mi-l, dă-mi-l! că-ți dau și eu o sămîntă bună.

- De mi-i da ceva adaos, poate că ți-l dau; iară de nu, norocul gîștilor de-acasă; că are să facă un otrocol prin ele, de s-a duce vestea!

În sfîrșit, dur la deal, dur la vale, unul mai dă, altul mai lasă, și Prepeleac mărită capra! Apoi înșfacă gînsacul și pleacă tot înainte spre târg. Cînd ajunge în târg, gînsacul, dorit de gîște, țipa cît îl lua gura: "ga, ga, ga, ga!"

- Na! c-am scăpat de dracul și am dat peste tată-său; acesta mă asurzește! Las', că te însor eu și pe tine acuș, măi buclucașule!

Și, trecînd pe lîngă un negustor de pungi de vînzare, dă gînsacul pe-o pungă de cele pe talger și cu baierile lungi, de pus în gît. Ie el punga, o sucește, o învîrtește și-apoi zice:

- Na-ți-o frîntă, că ți-am dres-o! Dintr-o păreche de boi de-a mai mare dragul să te uiți la ei am rămas c-o pungă goală. Măi! măi! măi! măi! Doar știu că nu mi-i acum întăiași dată, să merg la drum; dar parcă dracul mi-a luat mințile!

Mai șede el cît șede de cască gura prin târg, și-apoi își ie tălpășița spre casă. Și, ajungând în sat, se duce drept la frate-său, ca să-i ducă bucurie.

- Bine v-am găsit, bădiță!

- Bine-ai venit, frate Dănilă! Da' mult ai zăbovit la târg!
- Apoi dă, bădiță; m-am pornit cu graba și m-am întîlnit cu zăbava.
- Ei, ce veste ne mai aduci de pe la târg?
- Ia, nu prea bună! Bieții boișorii mei s-au dus ca pe gura lupului.
- Vro dihanie a dat peste dînșii, ori ți i-a furat cineva?
- Ba! I-am dat eu singur cu mîna mea, bădiță.

Apoi spuse din capăt toată întîmplarea, pe unde-a fost și ce-a pățit; iar la urma urmelor zise:

- Ș-apoi, ce mai atîta vorbă lungă, dintr-o păreche de boi m-am ales c-o pungă; ș-apoi și asta pute a pustiu, bădiță dragă.

- Mă! da, drept să-ți spun, că mare nătărău mai ești!

- Apoi dă! bădiță! păn-aici, toate-au fost cum au fost, da' de-acum am prins eu la minte. Numai ce folos? Cînd e minte, nu-i ce vinde; căci e brînză, nu-i bărbîntă. Iaca, îți dau și dumitale punga asta, că eu n-am ce face cu dînsa. Și te mai rog de toți dumnezeii să-mi împrumuți macar o dată carul cu boii, s-aduc niște lemne din pădure la nevastă și la copii, că n-au scînteie de foc în vatră, sărmanii! ș-apoi, ce-a da Dumnezeu! cred că nu te-oiu mai supăra.

- Ptiu! mă! zise frate-său, după ce l-a lăsat să sfirșească. Se vede că Dumnezeu a umplut lumea asta cu ce-a putut. Iaca-ți mai dau o dată carul, dar asta ți-a fi cea de pe urmă.

Lui Dănilă atîta i-a trebuit. Ia acum carul cu boii frățîne-său și pornește. Cum ajunge în pădure, chitește un copac care era mai mare și trage carul lîngă el; și, fără să dejudge boii, începe a tăie copacul, ca să cadă în car deodată. Trebi de ale lui Dănilă Prepeleac! Bocănește el cît bocănește, cînd pîrrr! cade copacul peste car de-l sfarmă și peste boi de-i ucide!

- Na! că făcui pacostea și frățîne-meu! Ei, ei acum ce-i de făcut? Eu cred că ce-i bine, nu-i rău; Dănilă face, Dănilă trebuie să desfacă. Mă duc să văd, n-oiu pute smomi pe frate-meu să-mi împrumute și iapa, să fug apoi cu ea în lume, și copiii și nevasta să-i las în știres Celui-de-sus.

Așa zicînd, pornește și, mergînd prin pădure, s-a rătăcit. După multă trudă și buimăceală, în loc să iasă la drum, dă de-un heleșteu și, văzînd niște lișițe pe apă, zvîrrr! cu toporul întrînsele, cu chip să ucidă vro una și s-o ducă peșchiș frățîne-său. Dar lișițile, nefiind chioare, nici moarte, au zburat; toporul s-a scufundat și Prepeleac a rămas bătînd în buze.

- Mă! că rău mi-a mai mers astăzi! Ce zi pocită! Se vede că mi-a luat cineva din urmă!

Apoi dă din umere și pornește; mai merge el cît merge, pînă ce, cu mare greu, găsește drumul. Apoi o ie la papuc și, hai, hai! hai, hai! ajunge în sat, la frate-său, și pe loc cîrpește o minciună, care se potrivea ca nuca în părete.

- Frate, mai fămi un bine și cu iapa, ca să mîn boii de călare; în pădure a plouat grozav, și s-a

făcut o mîzgă ș-un ghețuș, de nu te mai poți de feliu ține pe picioare.

- Mă! zise frate-său, se vede că tu ai fost bun de călugărit, iar nu de trăit în lume, să necăjești oamenii și să chiniești nevasta și copiii! Haiți! lipsești dinaintea mea și du-te unde-a dus surdul roata și mutul iapa, ca să nu mai aud de numele tău!

Iapa? Las' pe Dănilă, că știe el unde-a duce-o: să-și iertăciune de la boi și ziua bună de la car. Apoi iese pe ușă, pune mîna pe iapă și pe-o secure, și tunde-o! Cînd se trezește frate-său, ie iapă dacă ai de unde! Prepeleac era tocmai la heleșteul din pădure, să caute toporul. Aici îi trăsni în cap lui Dănilă că el ar fi bun de călugăr, după vorbele frățîne-său.

- Am să durez o mănăstire pe pajiștea asta, de are să se ducă vestea în lume, zise el.

Și deodată se și apucă. Face mai întîi o cruce ș-o înfinge în pămînt, de însamnă locul. Apoi se duce prin pădure și începe a chiti copacii trebuitori: ista-i bună de amînare, cela de tălpi, ista de grinzi, cela de tumurugi, cela de costoroabe, ista de toacă; și tot așa dondăniind el din gură, iaca se trezește dinaintea lui c-un drac ce ieșise din iaz.

- Ce vrei să faci aici, măi omule?

- Da' nu vezi?

- Stai, mă! nu te-apuca de năzbutii. Iazul, locul și pădurea de pe-aici sunt ale noastre.

- Poate-i zice că și rățele de pe apă sunt ale voastre, și toporul meu din fundul iazului. V-oiu învăța eu pe voi să puneți stăpînire pe lucrurile din lume, cornoraților!

Dracul, neavînd ce-i face, huștiuliuc! în iaz și dă de știre lui Scaraoschi despre omul lui Dumnezeu, cu năravul dracului. Ce să facă dracii? Se sfătuiesc între dînșii, și Scaraoschi, căpetenia dracilor, găsește cu cale să trimeată pe unul din ei c-un burduf de bivol plin de bani, să-l deie pusnicului Dănilă, ca să-l poată mătura de-acolo.

- Na-ți, mă, bani! zise dracul trimis; și să te cărăbănești de aici; că, de nu, e rău de tine!

Prepeleac se uită la cruce, se uită la drac și la bani dă din umere ș-apoi zice:

- Aveți noroc, spurcaților, că-mi sunt mai dragi banii decît pusnicia, că v-aș arăta eu vouă!

Dracul răspunde:

- Nu te pune în poară, măi omule, cu împăratul iadului; ci mai bine ie-ți bănișorii și caută-ți de nevoi.

Apoi lasă banii și se întoarnă în heleșteu, unde găsește pe Scaraoschi tare mîhnit pentru pierderea unei comori așa de mari, cu care ar fi putut dobîndi o mulțime de suflete.

Prepeleac, în acest timp, se chitea cum ar face să vadă banii acasă la dînsul.

- Bun! zise Dănilă. Nici asta nu se ie din drum. Tot mănăstiri să croiești, dacă vrei să te bage

dracii în samă, să-ți vie cu banii de-a gata la picioare și să te facă putred de bogat!

Pe când se îngrijea el cum să ducă banii acasă, iaca un alt drac din iaz i se înfățișează înaintea, zicându-i:

- Măi omule! Săpînu-meu s-a răzgîndit; el vrea mai întîi să ne cercăm puterile și-apoi să iei banii.

"Ia, acu-i acu! zise Prepeleac în gîndul său, oftînd.

Dar este o vorbă: tot bogatul minteos și tînărul frumos. Dănilă mai prinsese acum la minte.

- Puterile? Ei, cum și în ce fel?

- Iaca cum: dintru-ntăi și dintru-ntăi, care dintre noi amîndoi a lua iapa în spate și va încunjura iazul de trei ori, fără s-o puie jos și să se răsufle, al aceluia să fie banii.

Și cum zice, și umflă dracul iapa în cîrcă și într-o clipă încunjură iazul de trei ori. Prepeleac, văzînd atîta putere din partea dracului, nu-i prea veni la socoteală, dar tot își ținu firea și zise:

- Măi Michiduță! doar eu te credeam mai tare decît ești! Așa-i că tu ai luat iapa în spate? Însă eu ți-o lua-o numai între picioare; și îndată se și azvîrle pe iapă și încunjură iazul de trei ori, fără să răsufle.

Dracul atunci se miră mult de asta și, neavînd ce mai zice, iscodi alta.

- Acum să ne întrecem la fugă, zise el.

- Măi Michiduță! da' cu mine ți-ai găsit că poți tu să te întreci din fugă?

- D-apoi cu cine?

- Vină încoace, să-ți arăt eu cu cine!

Apoi merge împreună cu dracul în niște porumbrei, unde vede un iepure dormind, și i-l arată.

- Vezi tu colo pe cineva ghemuit jos și mititel?

- Văd.

- Acela-i copilul meu cel mai mic. Aține-te! Și când l-oiu trezi din somn, să te ei după el. Și-odată și strigă u! ta! na! na! na!

Atunci iepurele sare, și dracul după el. Fug ei cît fug, și de la o vreme dracul pierde urma iepurelui. Până acum toți rîdeau de Prepeleac, dar acum a ajuns să rîdă și el de dracul. Pe când Dănilă se ținea cu mîna de inimă, rîzînd de prostia dracului, iaca și acesta se înturna gîfîind.

- Mă! da' sprinten și sprințaroiu copil mai ai, drept să-ți spun! Cînd aproape-aproape să pun mîna pe dînsul, i-am pierdut urma, și să te duci, duluță!

- Samănă tătăne-său, sireicanul! zise Dănilă. Ei? mai ai poftă să te întreci și cu mine?

- Ba mai pune-ți pofta-n cuiu! Mai bine să ne întrecem din trîntă.

- Din trîntă? Doar de ți-e greu de viață. Mă! tot am auzit din bătrîni că dracii nu-s proști; d-apoi, cum văd eu, tu numai nu dai în gropi, de prost ce ești. Ascultă! Eu am un unchi bătrîn de 999 de ani și 52 de săptămîni, și, de-l vei pute trînti pe dînsul, atunci să te încerci și cu mine, dar cred că ți-a da pe nas.

Zicînd aceste, pornește înainte și face semn dracului cu mîna, să vie după el. În fundul pădurii, sub niște stînci, se afla o bizunie de urși, peste care dăduse Prepeleac, umblînd cîteodată, ca pusnic ce se găsea, după vlăstări sălbaticice și după zmeură. Ajungînd ei aproape, Dănilă zise:

- Iaca locașul unchiului meu. Întră înlăuntru; ai să-l găsești dormind în cenușă, cu nasul în tăciuni. De vorbit, nu poate vorbi, că măselele și dinții i-au căzut mai bine de o mie de ani.

Dracul, cînd n-are ce face, știți ce face. Întră înlăuntru și începe a-și purta codița cea bîrligată pe la nasul uncheșului. Atîta i-a trebuit lui moș Ursilă, ș-apoi las' pe dînsul! Deodată sare mînios din bîrlog, haț! dracul subsuoară și-l strînge cu atîta putere, de era să-și deie sufletul, și ochii i-au ieșit afară din cap cît cepele de mari.

- Na! nu cauți, ș-o găsești! zise Dănilă, care privea de departe vâlmășagul acesta și se strica de rîs. Dar nu știu ce face dracul, că face el ce face, și cu mare greutate scapă din labelle lui moș Ursilă. Dănilă, cum vede pe drac scăpat, bun teafăr se face că-l scoate.

- Ia las', măi omule, las'! nu-ți mai face obraz. Dacă ai știut că ai un moș așa de grobian, pentru ce m-ai îndemnat să mă lupt cu el?

- Da' ce? Nu ți-a plăcut? Hai și cu mine!

- Cu tine, și numai cu tine, m-oiu întrece din chiuuit, și care din noi o chiui mai tare, acela să ieie banii.

- Bun! zise Dănilă în gînd; las', că te-oiu chiui eu! Măi Michiduța! Ia chiuie tu întăi, ca să te aud cum chiui.

Atunci dracul se crăcește c-un picior la asfințit și cu unul la răsărit, s-apucă zdravăn cu mînele de torțile ceriului, cască o gură cît o șură, și, cînd chiuie o dată, se cutremură pămîntul, văile răsună, mările clocotesc și peștii din ele se sparie; dracii ies afară din iaz cîta frunză și iarbă! Și oleacă numai de nu s-a răsipit bolta cerului. Dănilă însă ședea călare pe burduful cu banii și, ținîndu-și firea, zise:

- Mă! da' numai așa de tare poți chiui? Eu mai nu te-am auzit. Mai chiuie o dată.

Dracul chiuie și mai grozav.

- Tot nu te-am auzit. Încă o dată!

Dracul chiuie ș-a treia oară, așa de tare, de credeai că s-a rupt ceva într-însul.

- Acum nu te-am auzit nici atîta. Aşa-i c-a venit şi rîndul meu?

- Mai aşa!

- Măi Michiduţă! cînd oi u chiui eu, ai să asurzeşti ş-au să-ţi sară creierii din cap. Înţeles-ai tu? Însă eu îţi priesc bine, dacă-ai vre să mă ascuţi.

- În ce fel?

- Ia să-ţi leg ochii şi urechile c-un ştergar, dacă vrei să mai trăieşti.

- Leagă-mi ce ştii şi cu ce ştii, numai să nu mor!

Atunci Dănilă leagă strîns c-un ştergar gros de cîlţi ochii şi urechile dracului, ca la baba-oarba; apoi ie o drughineată groasă de stejar în mînă, căci, cît era de pusnic Dănilă, tot mai mult se bizuia pe drughineată decît în sfînta cruce, şi pîc! la tîmpla dracului cea dreaptă, una!

- A- leu! destul! Nu mai chiui!

- Ba nu! Stăi, Sarsailă! tu cum ai chiuit de trei ori? Trosc! şi la stînga una!

- Va leu! destul!

- Ba nu-i destul! şi-i mai trage şi-n numele tatălui una!

- Auleo! strigă dracul îngrozit! şi, cu ochii legaţi, cum era, văicărindu-se grozav şi zvîrcolindu-se ca şarpele, se aruncă în iaz, spunînd lui Scaraoschi cele întîmplate şi că nu-i de şuguit cu vrăjitorul acesta.

Dănilă însă ofta din greu lîngă burduful cu banii şi se tot frămînta cu gîndul ce-i de făcut. Cînd, iaca al treilea drac i se înfăţişează înainte, c-un buzdugan straşnic de mare în mînă, pe care îl trînteşte la pămînt şi zice:

- Măi omule! ia, acum să te văd! Cine-a azvîrli buzduganul ista mai tare în sus, ai aceluia să fie banii.

"Na! Dănilă, zice el în gîndul său, aşă-i c-ai sfeclit-o?"

Dar vorba ceea: "Nevoia învaţă pe cărauş."

- Ia zvîrle-l tu întăi, măi dracule!

Atunci dracul ie buzduganul de coadă, şi, cînd îl zvîrle, se suie aşa de tare, de nu se mai vede; şi abia după trei zile şi trei nopţi, căzînd jos, cu mare străşnicie s-a cufundat în fundul pămîntului, de s-au zguduit temeliile lumii!

- Ia azvîrle-l şi tu acum, zise dracul îngîmfat.

- L-oi azvîrli eu, nu te îngriji, dar scoate-l mai întăiu la faţa pămîntului, cum a fost şi la tine.

Dracul ascultă și-l scoate.

- Haiti! mai răpede, mai răpede, că n-am timp de așteptat.
- Mai îngăduiește puțin, tartarule, că nu te trag copiii de poale!

Dracul îngăduie, căci n-are încotro.

Nu trecu mult și ziua se călători. Cerul era limpede, și luceferii sclipitori râdeau la stele, iară luna, scoțînd capul de după dealuri, se legăna în văzduh, luminînd pămîntul.

- Da' nu-l mai zvîrli, omule?
- Ba am să-l zvîrl de-acum; dar îți spun dinainte, să te ștergi pe bot despre dînsul.
- De ce?
- Iaca de ce: vezi tu colo în lună niște pete?
- Le văd.
- Acolo-s frații mei din ceea lume. Și, Doamne, mare nevoie mai au de fer, ca să-și potcovească caii. Ui'-te bine și vezi cum îmi fac semn cu mîna, să le dau buzduganul ista; ș-odată și pune mîna pe dînsul.

- Stăi, nepriceputule, că buzduganul ista îl avem lăsat moștenire de la strămoșul nostru; și nu-l putem da nici pentru toată lumea; ș-odată-i și smuncește buzduganul din mîna, și fuga cu el în iaz, spunînd lui Scaraoschi ce era să pățească cu buzduganul.

Atunci Scaraoschi, îngrijit și mînios grozav, chemă înaintea sa pe toată drăcimea și bătu din picior, strigînd:

- Acum, în clipă, să se aleagă unul dintre voi care să meargă și să afurisească pe acest procler și vrăjmaș cumplit!

Pe loc și vine unul înaintea sa, tremurînd.

- Să trăiți, mîrșăvia-voastră! Eu mă duc să îndeplinesc nelegiuita voastră poruncă.
- Mergi! și dacă-i fi meșter și-i izbuti, să știi c-am să te fac mai mare.

Atunci dracul pornește c-o falcă-n cer și cu una-n pămînt, și într-o clipă și ajunge la pusnicul Dănilă.

- Măi omule, zise dracul. Tu, cu șmichiriile tale, ai tulburat toată drăcimea; da' acuș am să te vîr și eu în toate grozile morții! Hai să ne blăstămăm, și care dintre noi amîndoi a fi mai meșter, acela să ieie banii!

Și-odată și-ncepe dracul a boscorodi din gură și a descînta, că nu știu ce face, de-i pocnește lui Dănilă un ochiu din cap. Săracul Prepeleac! se vede că i-a fost scris tot el să răsplătească și păcatele iepei frățîne-său, a caprei, a gînsacului logodit și ale boilor uciși în pădure. Pesemne blăstămul gîștelor

văduvite l-au ajuns, sărmanul!

Doamne! Multe mai are de pătit un pusnic adevărat cînd se depărtează de poftele lumești și se gîndește la fapte bune! Prepeleac pusnicul se stricase acum de tot cu dracul. Ş-apoi ce este mai gingaş decît ochiul? Dănilă crăpa de durere! dar, oricît îl durea de tare, el tot îşi ţinu inima cu dinţii și zise:

- Nu mă sparii tu cu de-alde-aceste, demon spurcat ce ești! Am să te fac să-ți muști mînile și să mă pomenești în toată viața ta!

- Dă, dă, nu mai dondăi atîta din gură și blastămă și tu acum, să te văd cît ești de meșter.

- Ai să iei burdufu cu banii în spate și ai să mergi la casa mea, căci blăstămurile părințești nu-s la mine. Înteles-ai?

Și, cum zice, încalecă și Dănilă pe burduf; iară dracul-i umflă în spate și zboară iute ca gîndul taman la casa lui Dănilă Prepeleac.

Copiii și nevasta lui, cînd au văzut un bivoli zburînd pe sus, au rupt-o de fugă, înspăimîntați. Dănilă, însă, a început a-i striga pe nume; și ei, cunoscînd glasul lui, s-au oprit.

- Dragii tatei, băieți! Ia veniți încoace și aduceți cu voi și blăstemurile părințești: ragila și peptenii de peptănat cîlții!

Băieții încep a curge toți, care dincotro, cu blăstemurile părințești în mîna. Îi venise acum și lui Dănilă apa la moară.

- Puneți mîna, copii, pe jupînul ista, și începeți a-l blăstăma cum îți și voi mai bine, ca să-i placă și dumisale.

Atunci lasă pe copii, că și dracul fuge de dînșii. Au tăbărît cu toții pe dînsul și l-au schingiuit după placul lui Dănilă. Ş-au început dracul a țipa cît îl lua gura; și scăpînd cu mare greu din mînile lor, hîrșcîit și stîlcit cum era, a lăsat și bani și tot și s-a dus pe urlați după ceilalți.

Iară Dănilă Prepeleac, nemaifiind supărat pe nimene și scăpînd deasupra nevoiei, a mîncat și a băut și s-a desfătat pînă la adînci bătrînețe, vîzîndu-și pe fiii fiilor săi împrejurul mesei sale.